

[Lis Noer Holmberg]

Hvem kan være mere sagkyndige end de mennesker, der føler problemerne på egen krop? Men tager man dem med på råd? Næppe!

Sluttelig vil jeg gerne nævne den omtalte Pompidougruppe, og det er under pkt. 139 i rapporten. Den blev nedsat i 1971, og man holder ministermøde med tre års mellemrum. Derimellem indkaldes til konferencer, seminarer, møder i arbejdsgrupper, hvor specialister og praktikere udveksler erfaringer og synspunkter vedrørende bekæmpelse af narkotikamisbrug, som er det, vi diskuterer. Siden 1971 må der være en masse erfaring. Hvad har Danmark hentet herfra? Måske kan en af ministre svare mig på det.

Narkomanernes drømme, ønsker, fortvivlelse og håbløshed kan jeg ikke nå at komme ind på her – den røde lampe lyser – men som fru Dorte Bennedsen sagde under flygtningedebatten i går: Det er, mennesker, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg kan ikke sige andet, end at jeg var enig i virkelig mange af de synspunkter, som fru Lis Noer Holmberg gav udtryk for. Vi er bare nødt til at sige, at alle disse problemer ikke kun skyldes den nuværende regering, men også de tidligere regeringer, altså har både fru Lis Noer Holmberg og jeg og andre et medansvar for det, der er sket eller ikke sket. Men jeg tror, at noget, som det er meget væsentligt at få frem – nu skal jeg jo holde min ordførertale senere – er problemerne i forbindelse med fængslerne. Der kommer ikke med vores gode vilje hverken gratis sprøjter eller andet lignende ind. Vi er enige i, at man skal gøre en effektiv indsats. Det var vi også tidligere, men det er utrolig svært. Jeg mener og håber også, at den nuværende og de kommende regeringer vil satse på, at der virkelig sker noget på det område, for det er urimeligt, at nogle kan blive narkomaner i et fængsel. Det er urimeligt, at man ikke kan stoppe det, men bare giver op.

Jeg er også sikker på – nu kan vores justitsminister forsvare sig selv – at justitsministerens og hele regeringens største ønske er at få gjort noget effektivt ved det.

Vi har forskellige måder og forskellige synspunkter og forskellige ideologier, men det drejer sig altså om mennesker, og vi ønsker fra Kristeligt Folkepartis side at få nogle stoffri

fængsler, så vidt det overhovedet kan lade sig gøre, og de midler, der er nødvendige for at få det.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Efter Venstres ordførers tale bliver jeg nødt til at spørge, hvad Venstre vil bidrage med af nyt i dette her. Egeborg findes mig bekendt allerede. Der er ikke nogen undersøgelser, der viser noget om langtidseffekterne af Egeborgs behandling, men det er ikke noget nyt. Tilbudet er der. Stresspolitikken findes, men den har foreløbig ikke hjulpet. De stoffri fængsler – jamen hvem i alverden går ikke ind for det? Hvilken justitsminister med respekt for sig selv har ikke ønsket det? Hvilken fængselsdirektør slås ikke for det? Hvor er det nye? Hvad er det, vi skal gøre anderledes?

Derudover forstår jeg ikke disse småfremmedfjendske bemærkninger om, at de fremmede tjener tykt på narkomanerne her i landet. Så vidt jeg er bekendt med det, var den sidste store sag vedrørende smugling af narko ind i landet, den store hashsag, og det var »pæne« danskere, der var involveret i den, så bemærkningen om, at det er de fremmede, der tjener tykt, holder i hvert fald ikke helt.

Jeg mener, at det er udtryk for manglende forståelse for årsagerne til, at folk bliver narkomaner. Det er meget ofte nogle meget dybe psykosociale problemer, der ligger bag. Det er ofte, man ser, at det er anden- og tredje generation af misbrugere, vi arbejder med, uden at vi er kommet videre.

Det må altså være nogle andre ting, der skal til, end det, vi har at sætte op, og derfor efterlyser jeg i dag noget nyt.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (V):

Jeg vil gerne svare fru Pernille Frahm først. Det er jo kommunerne og amterne, der har ansvaret på dette område. Jeg har selv siddet i Odense Kommune, hvor man kan opleve, at det handler mere om at tilgodese behandlerne, altså behandlerssystemet, end det handler om at tage hensyn til den, som skal i behandling. Det kan godt være, at der skal flere ressourcer på bordet, men man kan da begynde med at stille sig selv det spørgsmål: Hvordan kan vi